

2019. október

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Micsoda meglepetés! – kiáltottak fel a baráti társaság tagjai, amikor összejövetelükre váratlanul betoppant az a házaspár, amelynek férfi tagja már évek óta távolmaradt az összejövetelekről, és most váratlanul feleségével együtt jelent meg. Ezt is a feleségemnek köszönhetitek – válaszolta a férj –, mert annyira fáj a lába, hogy megszántam, elhoztam autóval. Isten hozott benneteket – szólalt meg a társaság egyik férfitagja –, ezt nagyon köszönjük neked, mert feleséged nélkül nem is éreznénk jól magunkat. Szívből kívánjuk, hogy a lába mielőbb meggyógyuljon, és legközelebb már akár autóval, akár gyalog, de együtt jöjjetek. Hát azt majd meglátjuk – válaszolt a férj –, a nejem lába nem az én hatáskörömbé tartozik, azt meg, hogy az én dolgom hogyan alakulnak, még nem tudom.

A Teremtő a semmiből hívja a létbe az embert és meghívja a *szentségre*, az emberek és a világ konkrét *szolgálatára*. Ezzel a meghívással tárja az ember elé hivatását, léte értelmét és végső célját: legyen részese az Ő örök boldogságának. Isten nemcsak teremtője minden létezőnek, hanem végső célja is. Minden teremtett létező létének értelme a tökéletesség felé való haladás, a növekedés.

Házaspárként való növekedésetek során mennyiben erősödik egységetek, szilárdul meg kapcsolatotok? Szaporodnak vagy fogyatkoznak aktív együttléteitek, közös programjaitok? Hogyan tudtok védekezni mind az egyéni, mind a páros elmagányosodás ellen?

Az értelem nélküli lények szükségszerű ösztönös tevékenységükkel haladnak a tökéletesség felé, az értelmes teremtmény szabadon határozza meg, hogyan és milyen mértékben növekedjék. Szent János apostol szerint a keresztény ember felnőtté válásának útján az egyik legnagyobb próbatétel az, amikor úgy érzi, hogy elveszítette lába alól a talajt. Amiről azt gondolta, hogy érti, arról kiderül, hogy sohasem értette, amiről úgy vélte, hogy jól emlékszik rá, arról kiderül, hogy csak zavaros emlékképei vannak; amiről pedig azt hitte, hogy igazán akarja, arról kiderül, hogy üres és hiábavaló. Újjá kell születnie a hitben, reménységben és szeretetben, mert csak így újulhat meg Isten szándékának megfelelően értelme, emlékezete és akarata.

Idézzétek fel saját felnőtté válásotok néhány krízishelyzetét! Hogyan tudjátok gyerekeiteket átsegíteni az ilyen krízishelyzeteken?

Mai modern világunkban zavarodottság uralkodik. Kétségbe vonják, hogy egyáltalán létezik-e igazság, ha pedig valaki az abszolút igazságról beszél, azt sértőnek, vagy kirekesztőnek tartják. A tudást az egyre versenyképesebb gazdaság megteremtése eszközeinek tartják, az egyetlen általánosan elfogadott értékmérő a gazdasági haszon. A fenntartható fejlődés jelszava csak a gazdaságra vonatkozik, az ember fejlődésének célja egyedül a nagyobb haszon, a jobb termelékenység elérése. Amikor az emberi ész össze van zavarodva és tisztánlátásra lenne szükség, akkor segíthet igazán a hit. A hit lényegében „bizalmi viszony”. Lehet, hogy nem értjük, lehet, hogy nem is tudjuk szavakba önteni, mégis ráébredünk, hogy mindig bízhatunk abban, Aki nem változik, Aki mindig jelen van, és Aki nem hagy el minket soha. Amikor szem előtt tévesztünk minden jelzőtáblát, minden viszonyítási pontot, akkor tapasztaljuk meg igazán ezt a megtartó jelenlétet.

Fontos, hogy megtanuljunk rákérdezni arra, hogy kik vagyunk. Éppen azért, mert össze vagyunk zavarodva, nem látjuk világosan, hogy mit tudunk valójában, és merre haladunk, milyen kapcsolatban vagyunk Istennel és embertársainkkal. Eljutottunk-e addig, hogy a hitet bizalmi viszonyként éljük meg, hogy bízni tudunk abban, hogy van, Aki mindig velünk marad, és akkor is megtart, amikor már kapaszkodni sem bírunk, vagy ez számunkra csupán tananyag, esetleg hagyományos szokás?

Hogyan tudjátok gyerekeiteket öntudatos, hitüket bizalmi viszonyként megéltő keresztényekké nevelni, hogy ez örömet és biztonságot jelentsen nekik?

Az általános vélemény szerint akkor és ott van szabadság, ahol és amikor egy adott esetben mindenki szabadon dönthet, szabadon választhat saját akarata szerint. Ez a közkeletű szabadságfelfogás figyelmen kívül hagyja döntéseink kapcsolatát azokkal a mély vágyainkkal, amelyek azzá tesznek, akik vagyunk. Nem vesszük észre, hogy mindannyiunkban ott él a mély vágy a jó, az igaz és a szép iránt, hogy azzá legyünk, akivé lennünk kell, hogy életünk sodrása egy rajtunk túlmutató, létünknek értelmet adó biztos cél felé vezessen. Ez a cél pedig nem más, mint a szeretet Isten és embertársaink iránt. A szabadság legfőbb értelme az, hogy szabadon önmagunk lehessünk, és szabadon növekedhessünk. Ez nem azt jelenti, hogy minden pillanatban érvényesítjük akaratunkat, hanem azt, hogy lassan, türelmesen rátalálunk életünk felszín alatti folyamára, hogy megtaláljuk azt az utat, amelyen haladva úgy növekedhetünk, ahogy azt Isten számunkra eltervezte. Ha erre az útra nem találunk rá, akkor a döntéseink hiába szabadok, légtüres térben születnek, és pusztán egónkra mondanak újra és újra igent.

Korunkban egyre elterjedtebb nézet, hogy az emberi szabadság bármilyen korlátozása ósdi, elavult társadalmi csökevény. A szabadságnak a szabadossággal való összekeverése súlyos egyéni és társadalmi problémákat okoz, hozzájárul a társadalom széteséséhez.

Mit tudsz tenni környezetekben az igazi szabadság érvényesüléséért házastársad és mások szabadságának tiszteletben tartásáért?

A szeretet az elfogadás szabadságának kifejeződése. A szeretet az elidőzés kegyelme és a szorongás elengedése. A szeretet az, ami megnyit és képessé tesz az élet lehetetének befogadására. A szeretet az örömeire való nyitottság állapota. A szeretet nem pusztán jócselekedet, hanem nyitott odafordulás a világhoz, az emberekhez és Istenhez.

Köszönöm, hogy nem csak elhoztál – mondta a feleség hazafelé menet férjének az autóban –, hanem magad is részt vettél a ma esti összejövetelen. Nagy örömet okoztál mindenkinek, a legnagyobbat nekem. Örömben már nem is fáj a lábam, táncolni lenne kedvem! Ugyan, ne is mondd – válaszolt a férj –, örülök, hogy neked ez ennyire jót tett. Úgy igaz, ahogy mondtam: megszántalak, mert rossz volt nézni, ahogy minden lépésnél összerándult az arcod a fájdalomtól. Ezért mondtam, hogy ne nekem köszönjék, hogy ott vagyok, hanem neked. De azt nem ígérem, hogy a következőre is eljövök, mert ugye tudod, hogy számomra a legfontosabb, hogy megőrizzem a szabadságomat. Senki és semmi nem kényszeríthet, vagy befolyásolhat engem, én szabad vagyok és szabad akarok maradni. Felőtt ember módjára magam döntöttem el, hogy mikor mit tegyek, vagy ne tegyek és a tetteimért vállalom a felelősséget. Kérlek – szólalt meg egy kis szünet után a feleség –, bocsáss meg nekem, hogy a fájdalmas arckifejezésem befolyásolt. Tudod, én mégis nagyon örülök ennek, mert döntésedet, hogy eljössz, valójában nem egy eltorzult arc miatt hoztad meg, hanem a feleséged miatt, akit annyira szeretsz, hogy képes vagy döntésedet az ő kedvéért megváltoztatni. Nem, ne is válaszolj, kérlek, figyelj inkább az autóra, majd otthon folytathatjuk.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke